

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 5. ledna 2022 **odvolání obžalované** [REDAKCE], narozené [REDAKCE] ve [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], doručovací adresa [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu ve Svitavách ze dne 8. října 2021, č. j. 2 T 82/2021 - 340, a rozhodl

takto:

Odvolání obžalované se podle § 256 tr. řádu zamítá.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinnou přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, za což jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku a 6 měsíců a dále jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku a 6 měsíců.

Dle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaná uvedeného jednání dopustila tím, že dne [REDAKCE] 2020 okolo 21:15 hodin po předchozím požití alkoholu a léků [REDAKCE] a [REDAKCE], kdy již nebyla schopna motorové vozidlo v silničním provozu ovládat bezpečně a s jistotou, minimálně ve [REDAKCE], na parkovišti v ulici [REDAKCE], u bytového domu č. [REDAKCE], řídila na pozemní komunikaci osobní motorové vozidlo tov. zn. [REDAKCE], rzv [REDAKCE], majitele společnosti [REDAKCE] s.r.o., IČ: [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], když při odjíždění z parkoviště při couvání z parkovacího místa poškodila za ní zaparkovaný osobní automobil [REDAKCE], rzv [REDAKCE], majitele [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], poté se rozjela vpřed a svým levým předním bokem narazila do zadní části zaparkovaného osobního automobilu [REDAKCE], rzv [REDAKCE], majitele [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], poté sjela mírný kopec a rovně přejela křižovatku s ulicí [REDAKCE], kde se zastavila o patník, což zpozorovala hlídka Policie ČR, OO [REDAKCE], přičemž při dopravní nehodě vznikla škoda na vozidle [REDAKCE] ve výši minimálně 8 000 Kč, na vozidle [REDAKCE] ve výši minimálně 3 000 Kč a na vozidle [REDAKCE] ve výši minimálně 4 000 Kč, po dopravní nehodě se podrobila dechové zkoušce pomocí přístroje Dräger, a to v 21:17 hodin s výsledkem 1,31 promile alkoholu v dechu, v 21:23 hodin s výsledkem 1,35 promile alkoholu v dechu a následně se podrobila odběru krve, a to v 22:43 hodin s výsledkem 0,79 promile alkoholu v krvi, kdy znalkyní byla stanovena míra ovlivnění alkoholem k době dopravní nehody v rozmezí 0,97 – 1,08 promile alkoholu v krvi, a dále byla u ní odběrem krve prokázána přítomnost léčiv [REDAKCE] v koncentraci 123,7 ng/ml a [REDAKCE] v koncentraci 33,8 ng/ml, které v kombinaci s alkoholem umocnily její negativní schopnost motorové vozidlo v silničním provozu ovládat bezpečně a s jistotou.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání obžalovaná, a to do výroku o vině i do výroku o trestu. V odvolání je namítáno, že předmětem zkoumání trestního řízení je skutečnost, zda obžalovaná do svého osobního automobilu nasedla vědomě a tento vědomě řídila po požití alkoholu. Sporným bodem je, zda byla v daném případě naplněna subjektivní stránka trestného

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

činu. Soud prvního stupně uzavřel, že obžalovaná musela požit alkohol daleko dříve předtím, než požila samotný lék [REDAKCE] a od toho se tedy odvíjí její trestní odpovědnost. S tímto závěrem se nemůže obžalovaná ztotožnit, neboť zjištěné hladiny alkoholu v průběhu maření alkoholu v dechu obžalované naopak vykazují vzrůstající tendenci a tedy korespondují s její výpovědí. Soud prvního stupně se až přehnaně upíná ke zjištěním o klesající hladině alkoholu v krevním oběhu obžalované, i přesto, že během trestního řízení bylo zjištěno, že ve 21.17 hod. se obžalovaná podrobila první dechové zkoušce s výsledkem 1,31 promile alkoholu v jejím dechu a následně ve 21.23 hod. proběhla druhá dechová zkouška s výsledkem 1,35 promile. Došlo tak k nárůstu o 0,04 promile alkoholu v dechu, z čehož je zřejmé, že hladina alkoholu stoupala a nedošlo tak ke vstřebávání požitého alkoholu. Odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.3.2021, č.j. 6 Tdo 213/2021-193, z něhož vyplývá, že maximum koncentrace vypitého alkoholu je v krvi dosaženo za půl hodiny až hodinu od požití alkoholu. Vzhledem ke stoupající tendenci hladiny alkoholu je zřejmé, že obžalovaná musela alkohol požit naopak téměř bezprostředně před dopravní nehodou, tedy již po požití léků předepsaných lékařem a nikoli až poté, co požila alkohol, jak dovozuje soud prvního stupně. Obžalovaná se musela napít alkoholu v době od 20.15 hod. do 20.45 hodin, tedy v době, kdy svědci [REDAKCE] a [REDAKCE] již odešli a obžalovaná požila prášek na spaní, protože ještě minimálně v době od 21.15 hod. do 21.45 hod. hladina alkoholu v lidském těle bude stoupat a teprve poté začne klesat v závislosti na metabolismu jedince. Pokud jde o časovou osu, tak okresní soud pouze převzal argumentaci státního zástupce, aniž by závěry v ní obsažené jakkoliv korigoval vzhledem ke zjištěným skutečnostem či námitkám obhajoby, ačkoliv námitky vznesla obžalovaná již ve svém vyjádření k odvolání ze dne 2.9.2021. Takový postup soudu prvního stupně, který se k těmto rozporům ve svém odůvodnění nevyjádřil, považuje obžalovaný za přístup zcela nepřijatelný a nezákonný. V té souvislosti odkazuje na prezentované rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 6 Tdo 213/2021, kde měřené hladiny alkoholu naopak klesaly. U obžalované však byla sestupná tendence zjištěna až z krevního vzorku odebraného ve 22.43 hodin, tedy 1,5 až 2 hodiny po době, ve které muselo dojít k užití alkoholu a je tedy zřejmé, že tělo obžalované již začalo požitý alkohol vstřebávat. Nicméně v době provádění dechových zkoušek měla hladina v jejím dechu stoupající tendenci, což vede k závěru, že k požití alkoholu muselo dojít bezprostředně před dopravní nehodou.

Obžalovaná předestírá svou časovou osu, z níž plyne, že k prvnímu požití [REDAKCE] došlo cca 20.00 až 20.15 hodin, cca ve 20.30 proběhl telefonát s paní [REDAKCE] a požití druhého [REDAKCE], kdy cca ve 20.35 obžalovaná usnula a cca ve 20.35 až 20.45 došlo pravděpodobně k požití alkoholu. Dále podrobně rozebírá další úkony patrné z obsahu spisu, kdy došlo k nabourání vozidel, kdy k dechovým zkouškám a kdy k odběru krve. Uzavírá, že není pravdou, že by v době nehody měla hladina alkoholu v krvi obžalované silně klesající tendenci. Pokud byla hladina alkoholu v krvi obžalované v době nehody nižší než 1 promile, nejednalo by se o trestný čin, ale o přestupek. V době nehody měla dle znalkyně mít obžalovaná v těle pravděpodobně 0,97 až 1,08 promile alkoholu, kdy s ohledem na zásadu in dubio pro reo je třeba vycházet z hodnoty pro ni příznivější, tedy 0,97 promile a tudíž se nejednalo o trestný čin, ale o přestupek.

Obžalovaná se dále v odvolání vymezuje proti hodnocení výpovědi svědka [REDAKCE] okresním soudem. Výslech svědka byl proveden před soudem více jak 1 rok po dopravní nehodě a je tedy běžné, že s takovým časovým odstupem si některé skutečnosti svědci pamatují více, některé méně. Obžalovaná již v přípravném řízení navrhovala doplnění dokazování provedením výslechů svědka [REDAKCE] a [REDAKCE], ale tomuto návrhu nebylo ze strany policejního orgánu vyhověno, tento byl bez bližšího odůvodnění označen za nadbytečný, čímž bylo dotčeno právo obžalované na obhajobu. Vzhledem k tomu, že výpovědi svědků nebyly zachyceny v příslušné procesní formě již v přípravném řízení, tj. výpovědi svědků, tedy ve formě, ve které by bylo možné je použít v rámci hlavního líčení. Dále se obžalovaná vymezuje i vůči konstatování soudu, že tyto výpovědi svědků nelze přeceňovat, když se jedná o přátele obžalované. Jde o jediné svědky, kteří se mohou vyjádřit k době před nehodou, protože jiní svědci kromě příslušníků

policejní hlídky, k objasnění věci přispět nemohou. V průběhu trestního řízení se neobjevily žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné usuzovat na nepravdivost výpovědí v řízení vyslechnutých svědků ani obžalované. Otázkou nutností rozlišovat mezi věrohodností a pravdivostí výpovědí v rámci trestního řízení se zabýval Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 30.8.2005, sp.zn. 7 Tdo 1103/2005, z kterého pak cituje a uzavírá, že z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá žádný důvod kromě přátelského vztahu, který by odůvodňoval pochybování o obsahu výpovědi svědků.

V další části odvolání pak vznáší obžalovaná námítky proti nestandardnímu procesnímu postupu policejního orgánu. Poukazuje na § 164 odst. 1 tr. řádu a povinnost provádět výslechy svědků zejména za situace, kdy může být plynutím času jejich reprodukční schopnost ovlivněna. Tyto zásady policejní orgán ani státní zastupitelství nerespektovaly, i přes opakované žádosti a námítky obžalované. Nebýt toho, aby obžalovaná druhý den po nehodě žádala odběr krve za účelem zjištění léků, toto by vůbec provedeno nebylo. Poté, kdy obžalovaná opakovaně žádala, aby byli svědci ■ a ■ vyslechnuti za přítomnosti obhájce obžalované, tyto žádosti byly zcela ignorovány. Přitom vyšetřování trvalo včetně předcházejícího zrušeného trestního stíhání obžalované řadu měsíců a nebyl jakýkoliv problém v mezidobí těchto několik výslechů provést. Možní svědci byli vyslechnuti formou úředního záznamu jakožto procesně nepoužitelného důkazu. Obdobně jednostranný byl postup státního zastupitelství co do kooperace s MUDr. Byssem. Obžalovaná se již v přípravném řízení domáhala toho, aby mohla být přítomna výslechu znalce, Místo toho policie učinila výslech znalce dne 21.1.2021 bez účasti obžalované, pravděpodobně proto, že v té době nebyla po zrušení jejího trestního stíhání dokonce ani v postavení obviněné, tedy nechápe, jak mohlo dojít po formální stránce k výslechu znalce, nadto aby tento úkon nebyl již řádně opakován po zahájení jejího trestního stíhání dne ■ 2021, aniž by mělo jít o neodkladný nebo neopakovatelný úkon. Ačkoliv výslech již dne 12.2.2021 navrhovala, následuje víceroměsíční ignorace návrhů ze strany obžalované policií i státním zastupitelstvím. Obžalovaná nechápe, jak by tyto výslechy mohly způsobit průtahy. Obžalovaná měla značné výhrady i k tomu, že při výslechu znalce byl přítomen státní zástupce ■. To je v praxi velice zajímavá a neobvyklá skutečnost, protože není běžné, že by státní zástupce byl takto iniciativní ještě ve fázi před zahájením trestního stíhání. Tím, že obhájci bylo umožněno dotazovat se znalce až u hlavního líčení a nikoli v přípravném řízení jako státnímu zástupce, došlo k narušení základního principu trestního řízení, a to principu rovnosti zbraní.

Okresní soud se pak nepřiměřeně upíná ke zjišťování skutečnosti, zda u obžalované v tom kterém okamžiku nastal či nenastal výpadek paměti. Toto je méně významnou skutečností, neboť to, zda si jednání mohla či nemohla obžalovaná pamatovat, nemá žádný vliv na stěžejní otázku trestního řízení, a to zda obžalovaná mohla v předmětný večer po požití předepsaných léků své jednání ovládat či nikoli. Obžalovaná je přesvědčena, že v případě, že po požití předepsaných léků v situaci, kdy je ovlivněna její způsobilost ovládat a rozpoznávat následky svého jednání, dojde k protiprávnímu jednání, je třeba zkoumat zavinění ve vztahu k vymizení způsobilosti ovládat a rozpoznávat následky svého jednání. V situaci, kdy obžalovaná užila předepsané léky, pak si svou nezpůsobilost ovládat a rozpoznávat následky svého jednání nepřivodila ani v úmyslu ani v nedbalosti a zcela tedy chybí zavinění na straně obžalované jakožto jeden ze znaků trestného činu. Řízení motorových vozidel ve spánku je v příbalové informaci k léčivu výslovně uvedeno jako činnost, která může být zapříčiněna užitím léku ■. Riziko těchto příhod se může zvýšit, pokud se přípravek dostane do kombinace s alkoholem. K dokazování příslušné formy zavinění se vyslovil Nejvyšší soud v usnesení ze dne 29.4.2021, sp. zn. 3 Tdo 250/2021, které cituje.

Obžalovaná opakovaně upozorňovala na skutečnost, že závěry znalce MUDr. Bysse jsou ve vzájemném rozporu. Znalec setrvale konstatoval, že obžalovaná byla v době spáchání činu přítomná, avšak svá zjištění směřoval pouze ke zjištěnému alkoholu. V okamžiku, kdy obhájce

započal s dotazy ve vztahu k užitým lékům, závěry znalce začaly být ve vzájemném rozporu a tyto rozpory se nepodařilo ani po jeho výsledku nijak rozptýlit. Příkladem je část výpovědi znalce, kdy uvádí, že náměsíčnost je myšlena tak, že člověk v tomto stavu obluzení po požití léku může jednat nějakým způsobem podivným, neznámá to, že po požití léku se mohla dostat obžalovaná do takového stavu, že by požíla alkohol a sedla za volant, aniž by o tom věděla. Je tedy evidentní, že znalec sice na svých závěrech trvá, tyto na základě pokládaných otázek nemění, avšak tuto neměnnost nedokáže logicky odůvodnit. Na rozdíl od znaleckého posudku [REDAKCE], která při svém zkoumání dospěla ke zcela jiným závěrům, avšak v těchto závěrech jsou zohledněny veškeré skutečnosti šetřeného případu, tyto jsou logické a vzájemně souladné. Znalec MUDr. Byss uvedl, že ani neví, co je náměsíčnost a dále že slovo náměsíčnost ani nepatří do běžné lékařské terminologie a že požití léků rozhodně nezpůsobí náměsíčnost. Když byl konfrontován s příbalovým letákem léku [REDAKCE], kde je uvedeno mimo jiné to, že méně často může docházet k náměsíčnosti, nedokázal se nijak vypořádat a vysvětlit tyto odborné závěry a začal okrajově připouštět, že stav náměsíčnosti z lékařského hlediska existuje, ale zcela odmítal jej odborně vyhodnotit v tomto případě. Právě skutečnost, že osoba, která jde spát, měla chtít řídit vozidlo, měl vyhodnotit co do vztahu k požitým lékům a ne odpovídat, že by se na to měl obhájce zeptat své klientky.

Dále okresnímu soudu vytýká, že v rámci hodnocení namítaných rozporů se nevypořádal s tím, že policisté během své výpovědi nedokázali vysvětlit, kdo z nich uvedl v úředním záznamu o kontrole řidiče z [REDAKCE] 2020 v části „tělesné známky – zápach alkoholu“ slovíčko „ne“, ačkoliv policisté se jinak shodují v tom, že zápach alkoholu cítili.

Obžalovaná dále namítá, že znalecký posudek nemá v trestním řízení jako důkaz privilegované postavení, jde o důkaz jako každý jiný a platí pro něj všechny obvyklé zásady dokazování. Závěry soudu prvního stupně nebyly učiněny na základě zhodnocení veškerých dostupných důkazů jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, kdy byly upřednostněny důkazy svědčící v neprospěch obžalované. V průběhu trestního řízení došlo k opakovaným procesním pochybením ze strany orgánů činných v trestním řízení, kdy opakovaně docházelo k porušování práv obžalované, zejména zásady presumpce neviny, zásady in dubio pro reo, práva na spravedlivý proces a zásady rychlosti trestního řízení. Obžalovaná je osobou, která vedla po celou dobu vzorný život, nebyla nikdy odsouzena a její důvěryhodnost nebyla jakkoliv zpochybněna. Obžalovaná je značně poškozena tím, že už od [REDAKCE] 2021 (správně má být 2020), tedy více než 1 rok je jí zadržena řídičský průkaz, nemá žádný motiv k tomu, aby dále toto řízení vedla krom toho, že z principu nechce po trestní rovině nést odpovědnost za jednání, které nemohla ovlivnit. Okresní soud měl před vydáním napadeného rozhodnutí k dispozici všechny procesní námítky obžalované, avšak přesto se s řadou námitek v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval a zcela je ignoroval, což činí vydané rozhodnutí nezákonným. Znovu poukazuje na absenci zavinění na straně obžalované a navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaná byla obžaloby zproštěna.

Krajský soud z podnětu podaného odvolání ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, které byly odvoláním napadeny, jakož i správnost postupu řízení, jež jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání vyhovět nelze.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, přičemž tyto důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a i v celém souhrnu logickým a podrobně odůvodněným způsobem, kterému z hlediska pravidel stanovených pro hodnocení důkazů nelze nic vytknout.

Krajský soud ve skutkových závěrech okresního soudu neshledal žádná pochybení. Námitky uplatněné obžalovanou v podaném odvolání neshledal krajský soud důvodnými. Pokud jde o námitky procesního charakteru, k těm lze uvést následující. Trestní stíhání obžalované bylo poprvé zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne ■■■■2020, které převzala obžalovaná dne ■■■■2020. Toto usnesení bylo ke stížnosti obžalované zrušeno státním zástupcem dne 4.11.2020 z důvodu nutnosti zpracování znaleckého posudku z oboru psychiatrie s ohledem na námitky uplatněné obžalovanou ve stížnosti. Trestní řízení se tak znovu dostalo do fáze prověřování, v rámci níž byl zpracován znalecký posudek z oboru psychiatrie MUDr. Máriem Byssem, tento byl také vyslechnut a teprve poté, na základě takto opatřených důkazů došlo znovu k zahájení trestního stíhání obžalované usnesením ze dne ■■■■2021, které převzala dne ■■■■2020. Prodleva byla způsobena pracovní neschopností a nemocí znalce v době od zpracování znaleckého posudku dnem 18.11.2020 do doby možnosti jeho výslechu, který byl realizován až dne 21.1.2021. Bezprostředně poté následoval znovu postup dle § 160 odst. 1 tr. řádu. V daném postupu policejního orgánu a potažmo pak státního zástupce nelze shledávat žádné pochybení. Řízení bylo ve fázi prověřování, kdy je pánem tohoto řízení státní zástupce, proto námitky obžalované v tom, zda měla či neměla být přítomna, popř. její obhájce, u výslechu znalce jsou bezpředmětné. Znalecký posudek byl jako důkaz použit v dalším trestním řízení, byl založen ve spise a byl také k důkazu proveden u okresního soudu, kde byl znalec osobně vyslechnut a obhájce i obžalovaná mu mohli klást dotazy, čehož také využili. Z těchto důvodů proto nedošlo k žádnému porušení rovnosti stran ani porušení práva na spravedlivý proces u obžalované, jak bylo namítáno v podaném odvolání. K námitkám obžalované k účasti státního zástupce u úkonu v rámci prověřování, tedy při výslechu znalce, lze uvést, že ani ty nejsou opodstatněné, protože ustanovení § 174 odst. 1, 2 písm. c) tr. řádu uvádí, že je to právě státní zástupce, kdo vykonává dozor na zachování zákonnosti v přípravném řízení a je oprávněn účastnit se provádění úkonů policejního orgánu, dokonce osobně provést jednotlivý úkon nebo i celé vyšetřování a vydat rozhodnutí v kterékoliv věci. Z tohoto ustanovení tedy vyplývá jednak ona skutečnost, že je to státní zástupce, kdo dohlíží na zákonnost průběhu celého přípravného řízení a je to on, kdo má ze zákona možnost účastnit se jednotlivých úkonů nebo je dokonce provádět. Proto ani z tohoto pohledu nelze námitkám obžalované v podaném odvolání přisvědčit.

Stejně tak lze odmítnout i další námitky procesního charakteru spočívající v postupu policejního orgánu a potažmo pak státního zástupce, kteří nevyhověli žádosti obhájce obžalované o provedení výslechu svědků ■■■■ a ■■■■ formou svědeckých výpovědí, a naopak postupovali ve smyslu ustanovení § 158 odst. 6 tr. řádu opatřením podání vysvětlení daných osob. V přípravném řízení policejní orgán opatřuje před zahájením trestního stíhání důkazy postupem dle § 158 tr. řádu. Jedním z těchto postupů je vyžadování podání vysvětlení od osob, které mohou přispět k řádnému objasnění věci a zadokumentování případné trestné činnosti prověřované osoby. O obsahu podaného vysvětlení, které nemá povahu neodkladného nebo neopakovatelného úkonu, se sepíše úřední záznam ve smyslu ustanovení § 158 odst. 6 tr. řádu. Ten pak slouží státnímu zástupci a obviněnému ke zvážení, aby osoba, která takové vysvětlení podala, byla vyslechnuta jako svědek, a soudu k úvaze, zda takový důkaz provede. Již ze samotné podstaty tohoto ustanovení vyplývá, že daný úřední záznam slouží státnímu zástupci a obviněnému ke „zvážení“, zda bude navrhopat, aby daná osoba byla vyslechnuta jako svědek. Tohoto práva obviněná využila, avšak policejní orgán neshledal důvod postupovat ve smyslu ustanovení § 164 odst. 1 tr. řádu a vyslechnout dané osoby v pozici svědků. K tomu je třeba uvést, že postup dle § 164 odst. 1 tr. řádu ve vztahu k výslechu svědků se uplatní v případě, kdy se jedná o neodkladný nebo neopakovatelný úkon nebo kdy jde o výslech osoby mladší 18 let, osoby, o jejíž schopnosti správně a úplně vnímat, zapamatovat si nebo reprodukovat jsou s ohledem na její psychický stav pochybnosti, anebo navštědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že na svědka by mohl být pro jeho výpověď vyvíjen nátlak. Takový případ v nyní projednávané věci nenastal. Z úředních záznamů podaných svědky ■■■■ a ■■■■ nevyplývá, že by

existovaly některé z těchto shora uvedených důvodů. Další možností je provést výslech v případě, hrozí-li z jiného důvodu, že bude ovlivněna jejich výpověď nebo schopnost zapamatovat si rozhodné skutečnosti nebo schopnosti tyto skutečnosti reprodukovat, zejména, je-li pro složitost věci odůvodněn předpoklad delšího trvání vyšetřování. Ani tato podmínka splněna nebyla. V tomto případě se nejedná o žádnou složitou věc, u níž by byl předpoklad delší dobu trvajícího vyšetřování, jde o věc související s vylíčením skutečností souvisejících s návštěvou těchto svědků u obžalované a jejich následné přítomnosti v době šetření dopravní nehody. Rozhodně se nejedná o žádnou složitou či náročnou věc na zapamatování a nejsou dány důvody pro to, aby tyto osoby byly vyslýchány v pozici svědků již v přípravném řízení policejním orgánem, když důkazní řízení se soustředí až před soud a před ním se provádějí důkazy opatřené policejním orgánem, přičemž na soudu je, aby posoudil, které důkazy je třeba provést k náležitému objasnění věci. Proto v postupu policejního orgánu, který odmítl tyto osoby vyslechnout v pozici svědků již v přípravném řízení, neshledal ani krajský soud žádné pochybení, naopak bylo důsledně postupováno dle trestního řádu. Jenom skutečnost, že obžalovaná má na danou skutečnost jiný názor, neznamená, že došlo k porušení jejich procesních práv. Pokud se pak okresní soud těmito námitkami v rámci odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval, jistě nepostupoval správně, nicméně nejedná se o nikterak zásadní opomenutí hodnocení namítaných procesních postupů, které by mohly zvrátit rozhodnutí okresního soudu a ani z pohledu krajského soudu, který se s nimi nyní vypořádával v rámci odvolacích námitek, se nejedná o námitky takového charakteru, které by měly vést k zrušení rozhodnutí okresního soudu v tom směru, aby se s nimi vypořádával. Nejde o žádné skutkové závěry, ale zhodnocení procesních postupů, které nemají vliv na samotnou podstatu skutkových závěrů.

Pokud pak jde o další námitky obžalované uplatněné v podaném odvolání související se samotnou podstatou věci, tedy námitky skutkového charakteru, pak ani tyto neshledal krajský soud důvodnými. Obžalovaná přednáší svoji verzi obhajoby a nabízí svůj pohled na věc, kdy je přesvědčena o tom, že alkohol požila až poté, co požila lék [REDAKCE], a to opakovaně, v důsledku čehož se dostala do stavu nevědomosti, resp. náměstíčnosti, v rámci něhož požila alkohol a následně způsobila dopravní nehodu a domáhá se zproštění viny, neboť se necítí být vinnou a o své pravdě je přesvědčena. Krajský soud však jejím námitkám nemohl dát za pravdu, protože důkazní situace hovoří o opaku, tedy o tom, že obžalovaná požila alkohol dříve, než požila opakovaně lék [REDAKCE] a způsobila následně dopravní nehodu. Pokud bychom vycházeli z časové osy nabídnuté obžalovanou, pak svědci [REDAKCE] a [REDAKCE] odešli z návštěvy u ní kolem 20.00 hodiny a ona kolem 20.15 hodin požila poprvé 1 a půl tablety léku [REDAKCE], tedy léku na spaní, s nímž již měla své zkušenosti a měla jej na předpis od svého ošetřujícího lékaře. Poté, jak sama uváděla, někdy mezi 20.15 a 20.30 hodin došlo k tomu, že zvracela, proto se okolo 20.30 hodin telefonicky dotazovala své známé paní [REDAKCE], která byla zdravotní sestra, zda může znovu požit lék [REDAKCE], pokud jej vyzvracela a bylo jí doporučeno, že může. Proto si vzala další 1 tabletu a po krátkém rozhovoru s touto svědkyní cítila, že nastupuje spánek, proto hovor ukončila. Jestliže v tomto momentu cítila, že spánek přichází, pak je otázkou, kdy došlo k jeho přerušování, protože účinky léku [REDAKCE] nastupují po 15 až 30 minutách, jak vyplývá ze znaleckého posudku znalkyně [REDAKCE] i z údajů na příbalovém letáku daného léku. Tedy minimálně muselo dojít k prvému nástupu spánku cca ve 20.45 hodin, možná i déle a teprve poté, po usnutí, by bezprostředně muselo dojít k situaci, že by se obžalovaná ihned vzbudila, následně si opatřila alkohol, který údajně v bytě neměla (jen nějakou slivovici na výplach zubů), vypila větší množství alkoholu, kdy dle znalkyně musela obžalovaná vypít minimálně 0,5 až 0,6 dcl vína, popř. minimálně 3 panáky tvrdého alkoholu, poté se oblékla, vzala si klíče od auta, nastoupila do auta, pokoušela se odjet, nabourala dvě vozidla a poté byla zastavena hlídkou policie ČR, k čemuž došlo ve 21.15 hodin, tedy cca půl hodiny, spíše čtvrt hodiny poté, co by se probudila ze spánku po požití léku [REDAKCE]. Taková situace je jednak s ohledem na krátkost času a provedení řady úkonů krajně nepravděpodobná, a jednak je i v rozporu s následně zjištěnými skutečnostmi. Obžalovaná se podrobila prvé dechové zkoušce

ve 21.17 hod s výsledkem 1,31 promile alkoholu v dechu, ve 21.23 hodin se podrobila druhé dechové zkoušce s výsledkem 1,35 promile alkoholu v dechu, což představuje rozdíl 0,04 a v rámci tolerance u dechových zkoušek, které bývají jen orientační a rozhodně neodrážejí skutečnou hladinu alkoholu v krvi v daný moment, nelze přisvědčit námitkám obžalované, že by hladina alkoholu měla vzestupnou tendenci. Jde jen o mírný naprosto nepatrný rozdíl, který svědčí spíše pro závěr, že hladina alkoholu v ten moment byla relativně stejná a rozhodně nedocházelo k žádnému výraznému vzestupu alkoholu v dechu obžalované, což by svědčilo o tom, že musela alkohol požit krátce před dopravní nehodou a že by hladina alkoholu v krvi měla v ten moment vzestupnou tendenci. Jestliže krevní zkouškou provedenou ve 22.43 hodin byla zjištěna hladina alkoholu v krvi obžalované ve výši 0,79 promile, pak se naopak jedná o situaci, kdy hladina alkoholu v krvi měla již silně klesající tendenci, o čemž vypovídají i závěry znaleckého posudku zpracovaného [REDACTED]. Ta mimo jiné uvádí, že se obžalovaná nacházela v eliminační fázi křivky alkoholu, nikoliv tedy v absorpční a také uvedla, že za 1 hodinu se z krve eliminuje 0,12 až 0,20 g/kg etanolu. Za předpokladu, že by obžalovaná ukončila pití cca ve 21.00 hodin, protože dříve by nebyla schopna tak z časových důvodů učinit, byl by ve smyslu předestřené judikatury Nejvyššího soudu ČR (viz usnesení sp. zn. 6 Tdo 213/2021) v daný moment zahájen proces absorpční fáze, tedy vzestupu alkoholu v krvi, která by trvala v rozmezí půl hodiny až jedné hodiny, tedy nejdéle do 22.00 hodin a pak by nastoupila fáze eliminační, kdy za 1 hodinu by se odbourávalo 0,12 až 0,20 g/kg etanolu. Za předpokladu, že by obžalovaná měla v ten moment onu předpokládanou hladinu minimálně 1,35 g/kg, případně i vyšší, pokud dle obhajoby měla stále stoupat, vycházejí však jen nepřesně z dechové zkoušky, pak by za jednu hodinu došlo k odbourání 0,12 až 0,20 g/kg, což ve vztahu k času odběru krve ve 22.45 hodin nepředstavuje ani celou hodinu a s ohledem na výsledek krevní zkoušky 0,79 g/kg etanolu, rozhodně nemohlo jít o situaci předstíranou obhajobou, protože v ten moment již měla hladina alkoholu v krvi silně klesající tendenci. To pak svědčí pro závěr, že obžalovaná musela požit alkohol daleko dříve, než požila lék [REDACTED], tedy již v průběhu večera, a poté její obhajoba směřující k neprokázání subjektivní stránky daného jednání byla zcela vyvrácena.

Kromě toho obžalovaná byla schopna komunikace, nebyla zmatená natolik, že by nevěděla, co dělá, že by nekomunikovala, že by byla ve stavu náměsíčnosti či totální nevědomosti, kdy případný výpadek paměti na dané okolnosti mohl nastat až později po dané události, jak se shodně vyjádřili oba znalci, tedy znalkyně [REDACTED] a znalec MUDr. Byss. Z výpovědi policistů zasahujících na místě totiž jednoznačně vyplývá, že s nimi obžalovaná komunikovala, věděla, co se odehrálo před nehodou, věděla, i co měla k večeri (to je mimochodem uvedeno správně i v protokolu o vyšetření při ovlivnění alkoholem na č. 1 128, kde hovoří i o začátku pití v 16.00 hodin a konci pití ve 20.00 hodin) dokonce hovoří o požití 2 x 2 dcl vína. Policisté také vypověděli, že obžalovaná jevila známky opilosti, popsali její chování a jednání, které bylo slušné, ale byla velmi upovídaná a rozhodně z jejich výpovědí nelze dovozovat stav, který se snaží ve své obhajobě prezentovat obžalovaná, tedy náměsíčnost a totální zmatenost. Nehledě na to, že ani svědek [REDACTED] u hlavního líčení nehovořil o tom, že by obžalovaná byla zmatená. Kromě toho si pamatovala i to, že jej má volat, neboť se na tom domlouvali poté, co ji odvedli po kontrole policie domů a znovu uložili. Její výbava vzpomínek proto musela být v daný moment taková, že si vybavovala, co bylo před nehodou a vybavila si po probuzení i to, že má volat svědka [REDACTED], s nímž se na tom domluvila v nočních hodinách. Lze vyloučit obhajobu obžalované, že by tak učinila proto, že jí tam byl svědky [REDACTED] a [REDACTED] zanechán papírek, že ho má volat. O tom začíná obžalovaná hovořit až později v rámci svého výslechu u hlavního líčení. Sama o tom ve výpovědi na policii nehovoří, stejně tak o tom ve výpovědi nehovoří ani svědek [REDACTED] a jediný, kdo o tom hovoří je svědkyně [REDACTED], která byla vyslechnuta až po obžalované i svědku [REDACTED]. Přitom by šlo o zásadní námitku, pokud by tomu tak skutečně bylo, kterou by obžalovaná jistě uplatnila již v rámci své výpovědi v přípravném řízení, která se uskutečnila za účasti jejího obhájce, který by jistě na takovou skutečnost rovněž upozornil, ale nestalo se tak. V přípravném řízení hovoří o tom, že na stole našla papíry od policie o zadržení řidičského průkazu, ale

nehovoří o žádném lístečku s tím, že by měla volat pana [REDACTED]. Naopak uvádí, že jí volal pan [REDACTED], že ji odveze do práce. Naproti tomu u hlavního líčení uváděla, že ona volala panu [REDACTED], protože nevěděla, co se stalo, a měla na stole lísteček. Zde je patrné již přízpusobené výpovědi následné obhajobě.

Jestliže tedy obžalovaná musela alkohol požit již v době, kdy u ní na návštěvě byli svědci [REDACTED] a [REDACTED], kteří však uvádějí, že ji pít alkohol neviděli, pak buď tito svědci nemluví pravdu, nebo jí skutečně neviděli alkohol pít, což však neznamená, že si jej obžalovaná nedala. Jisté, pokud by byla v takovém stavu, který předestírá, by si nevybavovala ani to, co měla k večeri a jaký alkohol požívala a neuváděla by to policistům. Její obhajobu lze proto zcela vyloučit. V tomto kontextu lze tedy uzavřít, že obžalovaná alkohol požila předtím, než opakovaně požila lék [REDACTED] a v odpoledních hodinách i lék [REDACTED], ačkoliv věděla, o jaké léky se jedná, tyto užívala již předtím, věděla, jaké účinky na ní mají i to, že nesmí při nich užít alkohol ani řídit motorové vozidlo. Jestliže tedy užila nejprve alkohol a poté silný lék [REDACTED], pak lze v jejím jednání nepochybně spatřovat minimálně nepřímý úmysl jejího jednání, kdy mohla předpokládat, že pod vlivem alkoholu v kombinaci s léky by se mohla dostat do zvláštního stavu navozeného požitím léku [REDACTED] tak, jak jsou popsány v příbalovém letáku a dopustit se pod jeho vlivem jednání, v rámci něhož by mohlo dojít k porušení či ohrožení zájmů chráněných trestním zákoníkem, a pro případ, že tak učiní, s tím byla minimálně srozuměna. Obžalovaná sama poukazovala na určitou zkušenost, kterou s užitím léku [REDACTED] měla asi tři týdny před událostí, přesto, pokud nyní daný lék užila, a to opakovaně ve vyšší dávce v kombinaci s alkoholem, který navíc potencuje jeho účinek a předtím v průběhu dne užila ještě 2x lék [REDACTED], pak si musela být minimálně vědoma možnosti zásadního ovlivnění jejího vědomí a jednání pod jeho vlivem. Tomu by pak nasvědčovalo to, že sedla za volant a řídila motorové vozidlo a způsobila dopravní nehodu.

K posouzení rozpoznávacích a ovládacích schopností obžalované a její přičetnosti byl zpracován znalecký posudek znalce z oboru psychiatrie MUDr. Mariem Byssem, který byl také u hlavního líčení vyslechnut. Znalec MUDr. Marius Byss zcela setrval na svých písemných závěrech znaleckého posudku v tom směru, že obžalovaná v době spáchání činu netrpěla žádnou poruchou vyplývající z duševní nemoci, hlubokou poruchou vědomí, mentální retardací, těžkou asociální poruchou osobnosti ani jinou těžkou duševní odchylkou. Její schopnost rozpoznat protiprávnost a nebezpečnost jednání a jednání ovládat byla nepodstatně snížena alkoholovou opojeností, kdy však nešlo o patickou opilost. Požitý alkohol v kombinaci se [REDACTED] a [REDACTED] způsobily pak výpadek vzpomínek.

Ani krajský soud neshledal v závěrech znalce žádné zásadní rozpory, které by činily předmětný posudek nekompetentním či rozporuplným. Obhajoba staví své námítky na vyjádření znalce k pojmu náměsíčnosti, přičemž prezentuje svůj názor s odkazem na příbalový leták daného léku. Znalec se k dané skutečnosti vyjádřil, setrval na svých závěrech o přičetnosti obžalované v době spáchání skutku s tím, že k určitému výpadku paměti mohlo dojít až po události, což také vysvětluje, stejně jako vysvětluje ze svého postavení pojem náměsíčnosti, který se však dle jeho názoru v lékařském prostředí příliš nepoužívá. Obžalovaná se snažila soud přesvědčit o tom, že jednala právě v důsledku oné náměsíčnosti, avšak její obhajoba, jak již bylo rozebráno shora, byla vyvrácena, proto lze námítky obžalované i ve vztahu k znaleckému posudku MUDr. Bysse zcela odmítnout jako neopodstatněné. Jestliže znalec MUDr. Byss nepovažuje z lékařského pohledu daný pojem náměsíčnosti za podstatný, neznamená to, že by jeho znalecký posudek i jeho závěry byly špatné. Naopak on i po předestřených dotazech na svých závěrech setrval, uvedl, že jednání obžalované při nehodě ani při jednání s policií, kdy na místě policistům sděluje údaje o požití alkoholu, svědčí o tom, že si musela být vědoma svého předchozího požívání alkoholu, byť zpětně si dané skutečnosti nemusela vybavit v důsledku výpadku vzpomínek, kdy tento nastal až po jejím jednání a důvodem poruchy paměti bylo užití léků ve spojení s alkoholem. Pokud jde o onen namítaný pojem náměsíčnosti, pak ten je myšlen tak, že člověk v tom stavu oblužení po

požití toho léku může jednat nějakým podivným způsobem, ale znalec zároveň uvedl, že to neznamená, že by se po požití toho léku měla obžalovaná dostat do stavu, že by požila alkohol, poté sedla za volant a nevěděla o tom. Znovu poukázal na to, že pokud na místě obžalovaná s policisty komunikovala, vybavovala si, že pila alkohol, pak namítaná amnezie u ní mohla nastat až po dopravní nehodě, tedy po řízení vozidla a po prošetření policisty. Dle názoru krajského soudu dokázal znalec své závěry náležitým způsobem obhájit a námitky uplatněné v podaném odvolání nebyly shledány opodstatněnými.

Pokud jde o námitky obžalované ve vztahu k tomu, že v úředním záznamu policie o kontrole řidiče z [REDACTED] 2020 je v kolonce tělesné známky – zápach alkoholu uvedeno slovíčko ne a že se nepodařilo zjistit, který z policistů to do úředního záznamu uvedl, není z hlediska posouzení viny obžalované podstatné. I když je to tam takto uvedeno, mohlo k tomu dojít omylem v rámci vyplňování více listin v souvislosti s šetřením nehody obžalované. Oproti tomu všichni tři policisté zasahující na místě, kteří přišli do styku s obžalovanou, v rámci podaných svědeckých výpovědí jednoznačně uvedli, že z dechu obžalované byl alkohol cítit a také popsali její chování odpovídající tomu, že byla značně ovlivněna alkoholem. Z výpovědi svědkyně [REDACTED] [REDACTED] vyplynulo, že obžalovaná jevila známky opilosti a bylo to na ní vidět, nestála rovně, opírala se o auto a cítila z ní zápach alkoholu, byla upovídaná, ale jinak se chovala slušně, byla upravená, odpovídala na otázky, když se ptali, zda požila alkohol, odpovídala, že požila 2x 2 dcl vína a pak sama uváděla, že užila nějaké léky. Kromě toho byla schopna popsat předchozí sled událostí a věděla, co se stalo před dopravní nehodou. Zmatená jí nepřišla. Svědek [REDACTED] [REDACTED] s obžalovanou přišel do styku jen na chvíli, když jí zastavil a požadoval po ní doklady a provedl dechovou zkoušku. Uváděl, že obžalovaná hovořila o tom, že měla víno a že si vzala prášky na spaní, na něho působila řidička zmateným dojmem, když mu předkládala doklady, které vydávala za jiné doklady, než které po ní požadoval, nedokázala stát rovně, motala se, chůzi měla nejistou a cítil z ní alkohol. Svědek [REDACTED] [REDACTED] uváděl, že obžalovaná nebyla schopná chůze, nebyla schopna ani stát a byl z ní cítit alkohol. Z těchto výpovědí vyplývá, že obžalovaná evidentně jevila známky opilosti, kdy nebyla schopna koordinovat své pohyby, co se týče chůze či stání a tudíž nebyla schopna bezpečně ovládat ani vozidlo. Nicméně byla schopna s policisty komunikovat, reagovala na jejich dotazy, předložila jim doklady, byť nejprve zmateně předkládala jiné, sdělovala jim množství požitého alkoholu, tento z ní byl také cítit a vybavovala si i to, co dělala před nehodou, a to nejen ohledně požití alkoholu, ale i požití léků, snědené večeře, a to i co do jejího obsahu, tudíž je zřejmé, že v této době byla obžalovaná schopna reagovat, nebyla ve stavu nějaké náměšičnosti, halucinací nebo totální nevědomosti, ale věděla, co po ní policisté požadují a reagovala. Pokud by byla úplně mimo, jak sama naznačovala, její chování by vypadalo jinak a policisté by jej tak museli i vnímat.

Okresní soud jednání obžalované správně právně kvalifikoval jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, protože obžalovaná vykonávala ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodila vlivem návykové látky, činnost, při které by mohla ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku a způsobila takovým činem dopravní nehodu. Být je obhajobou namítáno, že hladina alkoholu v krvi obžalované k době dopravní nehody, tedy k 21.15 hodinám činila dle propočtu znalkyně [REDACTED] [REDACTED] 0,97 až 1,08 g/kg etanolu a je třeba v souladu se zásadou in dubio pro reo vycházet z varianty pro obžalovanou příznivější, tedy 0,97 g/kg, což nedosahuje soudní judikaturou stanovenou hranici 1 promile pro posouzení stavu vylučujícího způsobilost, pak ani tuto námitku nemohl krajský soud akceptovat. Být se ustálila hladina alkoholu v krvi na 1 promile jako hranice pro posouzení stavu vylučujícího způsobilost, nejedná se však o hranici bezvýjimečnou a nepřekročitelnou. Je třeba posuzovat celkový stav obžalované v době řízení motorového vozidla nejen z obsahu hladiny alkoholu v krvi, ale z jejího celkového jednání, chování na místě, nota bene pak v kombinaci s požitými léky, na které obžalovaná v rámci kontroly poukazovala a jejich hladina byla stanovena rovněž znaleckým posudkem. Být požití

léku nemá vliv na určování hladiny alkoholu v krvi, na druhou stranu nelze pominout, že [REDAKCE] je hypnotikum, a [REDAKCE] je silné analgetikum, kdy po jejich požití se nedoporučuje řízení motorového vozidla a alkoholu. Podávání těchto léků v kombinaci s alkoholem může vést k zvýšení sedativního účinku [REDAKCE] a tím k potencování jeho vlastního negativního účinku, smyslové iluze, hypnagogické halucinace, zmatenosti, euforie, anterográdní amnezie, neklidu, agitovanosti a psychózy. Pokud pak jde o lék [REDAKCE], ten může způsobit ospalost, závratě a rozmazané vidění, bolest hlavy, spavost, únavu, zvracení, změny nálady, špatnou paměť a může nepříznivě ovlivnit pozornost, schopnost soustředit se a koordinaci pohybů. Toto vše potencováno požitím alkoholu činilo z obžalované jednoznačně osobu nezpůsobitou k řízení motorového vozidla a sama se tak vlastním přičiněním dostala do stavu vylučujícího způsobilost k řízení motorových vozidel. Ostatně i sama znalkyně [REDAKCE] na základě přijatých výsledků uvedla, že obžalovaná nebyla schopna bezpečně řídit a ovládat motorové vozidlo a adekvátně reagovat na situaci v silničním provozu, o čemž svědčí fakt, že způsobila dopravní nehodu a nabourala dvě další motorová vozidla. Kromě toho ze závěrů tohoto posudku vyplývá skutečnost, že dle znalců s odkazem na uvedené tabulky o obecném hodnocení hladiny alkoholu v krvi a jeho působení na člověka, představuje již hladina 0,80 g/kg hladinu, kdy řidič není schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, což je světový trend. U obžalované byla znalkyní zjištěna mírná opilost, což představuje postižení psychických, senzorických a motorických funkcí v takové míře, že je to zjevné i širšímu okolí. Projevuje se snížením soudnosti, pozornosti, zvýšené sebedůvěry, mnohomluvnosti, prodloužené reakční doby, agresivitou, zhoršením sluchu a postižením zraku. Jestliže i dle svědectví policistů působila obžalovaná opilým dojmem, určitou zmateností, nekoordinovala své pohyby, co se týče chůze i stání, pak nebyla jistě ve stavu způsobilém k řízení motorového vozidla.

K tomu je třeba zmínit i stávající judikaturu Nejvyššího soudu. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22.8.2007, sp. zn. 5 Tdo 874/2007 publikovaném pod číslem 26/2008 Sb. rozh. tr. byl vysloven názor, že jestliže je u řidiče motorového vozidla zjištěno, že v době jízdy měl nejméně 1 promile alkoholu v krvi, pak je v důsledku toho „vždy“ vyloučena jeho způsobilost řídit motorové vozidlo. Závěr o naplnění zákonných znaků trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku je možné též tehdy, je-li v konkrétním případě zjištěno, že i menší množství alkoholu v krvi řidiče blížící se hranici 1 promile vylučovalo jeho způsobilost řídit motorové vozidlo. V takových případech mohou být důkazem o míře ovlivnění řidiče alkoholem a o vyloučení jeho způsobilosti řídit motorové vozidlo např. svědecké výpovědi spolujezdců, zasahujících policistů a lékařů, kteří prováděli klinické vyšetření, jakož i svědecké výpovědi jiných osob o chování řidiče. Podobný názor vyjádřil Nejvyšší soud i v řadě jiných rozhodnutí, např. ze dne 19.5.2010, sp. zn. 8 Tdo 856/2010, v němž uvedl, že podle poznatků lékařské vědy není žádný, tedy ani nadprůměrně disponovaný řidič motorového vozidla schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, dosáhne-li hladina alkoholu v jeho krvi nejméně 1 g/kg, což ovšem neznamená, že měl-li řidič v době řízení vozidla menší množství alkoholu než 1 promile, byl způsobilý k řízení vozidla. Obecně totiž platí, že každé ovlivnění alkoholem snižuje způsobilost řidiče k řízení motorového vozidla, neboť řidič pak není schopen správně a včas vnímat situaci v silničním provozu a pohotově na ni reagovat. Obdobně pak rozhodoval Nejvyšší soud i v dalším rozhodnutí ze dne 25.9.2012, sp. zn. 4 Tdo 1017/2012. Ze zmíněných rozhodnutí v podstatě vyplývá, že při dosažení hladiny alkoholu 1 g/kg v krvi není žádný řidič schopen bezpečného řízení vozidla a průkaz takto vysoké hladiny alkoholu sám o sobě postačuje k prokázání stavu vylučujícího způsobilost řízení motorového vozidla ve smyslu § 274 tr. zákoníku. Není zcela vyloučena ani možnost, že při hladinách nižších v rozmezí nejméně od 0,8 až do 1 g/kg by nemohlo být jednání posouzeno rovněž jako uvedený trestný čin. V každém takovém případě je však nutné se zabývat spolehlivým prokázáním toho, zda i vlivem menšího množství alkoholu než 1 g/kg byla vyloučena schopnost řídit motorové vozidlo ve smyslu zmíněného zákonného ustanovení.

S ohledem na skutečnosti shora uvedené, kdy obžalovaná prokazatelně vykazovala značnou opilost, která byla patrná z jejího projevu, chování, nekoordinovanosti pohybu, neschopnosti stát v kombinaci s léky v podobě hypnotika a analgetika, které byly požitým alkoholem potencovány co do svých případných negativních účinků, přičemž obžalovaná v důsledku svého jednání způsobila dokonce dopravní nehodu, poškodila dvě další motorová vozidla, vedly i odvolací soud k jednoznačnému závěru, že nebyla ve stavu způsobitelném pro řízení motorových vozidel, proto okresní soud nepochybil, pokud ji vinnou z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky ve smyslu ustanovení § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku uznal.

Pokud jde o uložený trest, ani v tomto případě nebylo shledáno pochybení na straně okresního soudu. Okresní soud respektoval všechny zásady pro ukládání trestu uvedené v § 39 tr. zákoníku, a pokud uložil obžalované trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců podmíněně, kdy výkon trestu byl odložen na zkušební dobu v délce 1 roku a 6 měsíců, pak nelze hovořit o tom, že by takový trest byl s přihlédnutím k povaze a závažnosti jednání obžalované, ale i s přihlédnutím k hodnocení její osoby, k jejím osobním, rodinným a majetkovým poměrům, s přihlédnutím ke způsobu života obžalované a možnostem její nápravy, ale i s přihlédnutím k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, jako trest nepřiměřeně přísný či naopak nepřiměřeně mírný.

Obžalovaná je osobou, která doposud nebyla soudně trestána ani projednávána pro přešupek. Jedná se o její první překročení norem trestního práva. Svědčí jí tedy polehčující okolnost dosavadního řádného života. Přitěžující okolnosti zjištěny nebyly. Za daného stavu, pokud okresní soud volil výchovný podmíněný trest odnětí svobody a v sazbě od šesti měsíců do tří let uložil trest mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby ve výměře 10 měsíců, pak se takový trest jeví jako zcela odpovídající charakteru spáchané trestné činnosti, způsobeným následkům i možnostem nápravy obžalované. Trest byl odložen na přiměřeně dlouhou zkušební dobu v délce 1 roku a 6 měsíců.

Zcela správně volil okresní soud i další druh trestu, a to trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku a 6 měsíců. Obžalovaná se dopustila závažného porušení norem trestního práva i dopravních předpisů, kdy po požití alkoholu usedla za volant a způsobila dopravní nehodu ve stavu, který vylučoval její způsobilost k jízdě, navíc po požití silných léků, kdy s přihlédnutím k tomu, že v evidenční kartě řidiče má 4 záznamy o dopravních přestupcích, bylo uložení tohoto druhu trestu zcela na místě. Vzhledem k tomu, že záznamy z evidenční karty řidiče jsou z let 2009 až 2015, pak byla zvolena i odpovídající výměra trestu mírně nad spodní hranicí zákonné výměry pro daný druh trestu.

Odvolací soud nezjistil důvod pro změnu kteréhokoliv z přezkoumávaných výroků, všechny výroky okresního soudu považuje za správné a odpovídající zákonu, a proto nezbylo než odvolání obžalované podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání

opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 5. ledna 2022

JUDr. Šárka Pfeiferová v. r.
předsedkyně senátu